

PŘÍPADY
PRO
W+W

ZÁHADA

ZAMČENÉHO

KUPÉ

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Záhada zamčeného kupé

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Stevensová
Záhada zamčeného kupé – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FRAGMENT

Všem dobrým lidem v mém životě.
Díky vám jsem šťastná.

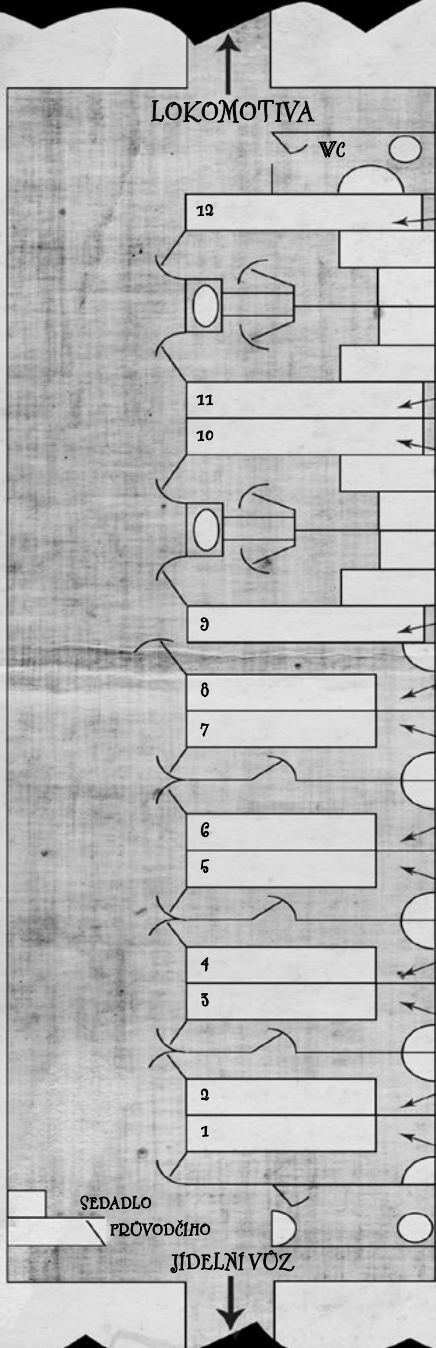

je přesný popis případu
velké vlakové vraždy,
který vyšetřoval detektivní klub
Wellsová a Wongová.

Sepsala Hazel Wongová
(místopředsedkyně a tajemnice detektivního klubu),
13 let.

Případ začal 7. července 1935.

ORIENT EXPRES LŮŽKOVÝ VŮZ

PAN ROBERT
STRANGE

HETTY LESSINGOVA
SARA SWEETOVA

HAZEL WONGOVA
DAISY WELLSOVA

ALEXANDE
ARKADIJ

HRADĚNKA
DĚMIDOVSKA

PANI HELENA
VITELLIUSOVA

MADAM MELINDA
POKOVA

PANI GEORGIANA
DAUNTOVA

PAN WILLIAM
DAUNT

PAN VINCENT
WONG

PAN JOHN
MAXWELL

IL MYSTERIOZO

ORIENT EXPRES JÍDELNÍ VŮZ

VAGÓN CALAIS-ISTANBUL

PAN STRANGE

IL MYSTERIOZO

PANI VITELLIUŠOVA

MADAM MELINDA

PANI
DAUNTOVA

PAN WONG

MAXWELL

PAN
DAUNT

HAZEL

DAISY

HETTY

HRABĚNKA

SARA

ALEXANDR

DALŠÍ
PASAŽÉŘI

VAGÓN CALAIS-ATHÉNY
A KUCHYŇĚ

ORIENT EXPRESS

OSAZENSTVO VAGONU PRVNÍ TŘÍDY CALAIS–SIMPLON–ISTANBUL

Pan William Daunt – majitel Dauntových dietních
pilulek

Paní Georgiana Dauntová – choť pana Daunta

Sára Sweetová – komorná paní Dauntové

Pan Robert Strange – spisovatel a bratr pana Daunta

Madam Melinda Foxová – spiritistické médium

Il Mysteriózo – kouzelník

Hraběnka Děmidovská – ruská šlechtična

Alexandr Arkadij – hraběčin vnuk

Paní Helena Vitelliusová – manželka měďného magnáta

Pan Vincent Wong – ředitel Banky Wong, otec Hazel
Wongové

Hazel Wongová – místopředsedkyně a tajemnice
detektivního klubu Wellsová a Wongová

Ctihodná Daisy Wellsová – předsedkyně detektivního
klubu Wellsová a Wongová

Pan John Maxwell – tajemník pana Wonga

Hetty Lessingová – komorná Daisy Wellsové a Hazel
Wongové

**OSAZENSTVO VAGONU PRVNÍ TŘÍDY
CALAIS–ATHÉNY**

Doktor Sandwich – lékař

ZAMĚSTNANCI

Jocelyn Buri – průvodčí vagonu první třídy

Calais–Simplon–Istanbul

ČÁST PRVNÍ

VRAŽDA
MÁ ZELENOU

1

Podle toho, jak se chová můj otec, by si jeden klidně mohl domýšlet, že ta vražda byla snad nakonec naše chyba – tedy přesněji řečeno chyba Daisy.

Což samozřejmě není ani v nejmenším pravda. Tak zaprvé, vyrazit si na prázdniny ve vlaku byl *jeho* nápad – a stejně tak to, že jsme pozvali Daisy. Je sice pravdou, že já a Daisy se s oblibou věnujeme detektivní práci – ale takové už zkrátka jsme. A k té vraždě by došlo tak či onak, ať už bychom s Daisy byly po ruce, abychom ji vyšetřily, nebo nikoli. Z čehož plyne, že obviňovat nás z jejího vyšetřování nedává naprosto žádný smysl. A co bychom to byly za detektivní klub, kdybychom se do jejího vyšetřování nepustily?

Samozřejmě že vražda je ohavný zločin, ovšem po našem minulém případě (který se odehrál o Velikonočích ve Fallingfordu, což je sídlo patřící Daisyiným ro-

dičům), v němž jsme všechny podezřelé znaly osobně, je pro nás značnou úlevou, že až na jednu výjimku byli pro mě a Daisy všichni podezřelí ještě před dvěma dny úplně neznámými lidmi. A tak je nám sice líto, že jeden z nich je teď po smrti (tedy přinejmenším mně to líto je, a upřímně doufám, že Daisy také), ale – a to je mnohem důležitější – máme tím pádem nový případ, který je třeba rozlousknout, a pachatele, jehož je nutno předat do rukou spravedlnosti. A přesně to také uděláme, ať už si můj otec říká, co chce.

Víte, ačkoli naše nová vražda na první pohled nepůsobí tak děsivě jako případ ubohé slečny Bellové či chudáka pana Curtise, je dost dobře možné, že její vyřešení pro nás bude ten nejtěžší oříšek. Někteří dospělí si totiž vzali do hlavy, že náš detektivní klub by se do těchto věcí neměl plést, a neustále nám kladou do cesty nějaké překážky. Je to údajně pro naše vlastní dobro – stejně jako když nás nutí jíst zeleninu nebo nás posílají na procházky uprostřed ledna –, ale to je samozřejmě nesmysl. Daisy svou daisyovskou logikou došla k závěru, že dospělí žárlí na naši nedostižnou inteligenci. Já si spíš myslím, že o nás mají strach a snaží se nás chránit, a to přesto, že to není vůbec nutné. Kupříkladu já jsem dnes mnohem starší, než jsem byla v dubnu – a *o hodně* starší než v listopadu –, a mohu se tudíž sama rozhodnout,

jestli se chci, nebo nechci ocitnout v nebezpečí. A pokud to znamená, že chytíme našeho vraha, pak mi nevadí, když budu mít malou chvilku i strach.

Je vlastně legrační, že ještě před pár dny jsem byla pevně rozhodnutá, že o těchhle prázdninách rozhodně žádný detektivní případ vyšetřovat *nebudu*.

2

Je pravda, že se cítím trochu provinile, protože jsem porušila slib, který jsem dala otci. Víte, když se dozvěděl o té velikonoční vraždě, telefonoval mi a řekl, že na letní prázky přijede do Anglie, aby osobně dohlédl na to, že se nedostanu do žádného dalšího průšvihů. Sice jsem moc nevěřila, že opravdu přijede, ale to jsem se tedy spletla. Přicestoval až z Hongkongu, a to letadlem, vlakem a lodí. Mohla jsem tušit, že když můj otec jednou řekne, že něco udělá, pak to také udělá.

Poslední školní den v Deepdeanu, což je internátní škola, kterou já a Daisy navštěvujeme, jsme se slunily na trávníku za domem spolu s Kitty, Fazolkou a Lavinií, našimi spolubydlícími a spolu-třeačkami. Ležela jsem se zavřenýma očima, poslouchala, jak si Kitty povídá s Daisy, a cítila, jak mi sluníčko prohřívá hlavu na místě, kde jsem měla pěšinku.

„A dovedeš pochopit, že si slečna Barnardová jako novou školní předsedkyni vybrala *Elizabeth*?“ zeptala se Kitty. Slečna Barnardová je naše nová ředitelka. Je na tak důležitou a dospěláckou funkci překvapivě mladá a spousta lidí bývá překvapena, když se s ní poprvé setkají, ale později, když s ní stráví trochu času, pochopí, proč je ředitelka. Vznáší se kolem ní aura klidu jako chladivá vlna – slečna Barnardová dokáže vyřešit snad každý problém na světě do pěti minut. Ze všech nových ředitelek ji mám nejraději; občas mám dokonce pocit, že je tak trochu kouzelnice.

„A to nemluvíme o těch nových prefektkách!“ řekla Daisy. „Jsou vážně příšerné. Když si pomyslím, že nám budou poroučet celý příští rok!“

„Moje řeč!“ přitakala Kitty. „Nikdy nevíš, co od nich můžeš čekat...“

V tu chvíli přerušilo její slova vrnění motoru patřícího k automobilu, který zaparkoval před hlavním vchodem do domu. Všechny jsme se posadily. Očekávaly jsme, že uvidíme otce Kitty, který měl dorazit každou chvíli, takže mi překvapením až poskočilo srdce, když jsem před vchodem místo něj spatřila velký černý sedan, za jehož volantem seděl otcův tajemník Maxwell a vedle něj můj otec osobně.

Byl to poněkud zvláštní pohled. Ačkoli to byl právě otec, kdo mi v dětství vyprávěl o Anglii, takže jsem jí měla

plnou hlavu ještě předtím, než jsem do ní zavítala, a ačkoli to byl on, kdo mě poslal studovat na Deepdean, nedovedla jsem si představit, že by se někdy v Anglii sám objevil. Zkrátka tak nějak vždycky patřil do hongkongské části mého života. A ve chvíli, kdy jsem ho spatřila, jak vystupuje z automobilu a stojí před vchodem do školy v tom neposkvrněném tmavém obleku a vázance, bylo to, jako by mi někdo podal stereoskopické kukátko a obě části mého života se jako mávnutím proutku náhle spojily v jednu.

Můj otec není nikterak vysoký, ale se svými hranatými čelistmi a malými kulatými brýlemi, které mu takřka zakrývají oči, působí odhodlaným dojmem. Když mě spatřil, jak sedím na trávniku způsobem pro mladé dámy zcela nevhodným, zatvářil se krajně nespokojeně. Celá zahanbená jsem okamžitě vyskočila.

„Dobrý bože,“ zvolala Fazolka s očima navrch hlavy. „Tak tohle má být tvůj otec? Legrační – vypadá přesně jako ty!“

„Fazolko,“ protočila panenky Kitty, „a jako *kdo* by podle tebe měl vypadat?“

„Nemám zdání!“ nenechala se zmást Fazolka. „Copak *každý* v Hongkongu vypadá jako ty, Hazel?“

Měla jsem sto chutí jí odseknout, že když jsem se přistěhovala do Anglie, taky mi tu všichni připadali navlas stejní – ale pak jsem si všimla, že na mě Kitty

hledí zkoumavým pohledem. „To je nádherný automobil,“ prohlásila.

Zrudla jsem. „Myslíš?“ opáčila jsem – i když jsem samozřejmě věděla, že má pravdu. Otec musel mít vždycky to nejlepší, ať se vypravil kamkoli, ale kdybych se něco takového pokusila vysvětlit Kitty, zabředla bych do hovoru o penězích, a už jsem strávila v Anglii dost času na to, abych pochopila, že o penězích není slušné mluvit, zvláště v případě, když jich máte spousty.

Otec na nás beze slova hleděl, a tak jsem vysekla ukázkové pukrle. Vzápětí se otevřely dveře školy a komorná mu pokynula, aby vešel. Zatímco pak uvnitř hovořil s vychovatelkou (trochu jsem se bála, že se před ním nezapomene zmínit o mé zdejší nepořádnosti – v Hongkongu si totiž vždy dokonale uklízím, ale tady, pokud chci alespoň trochu zapadnout, se musím ke svým věcem chovat s větší bezstarostností a přinejmenším jednou denně nechat něco ležet na podlaze), ocitla se naše zavazadla venku. Stál tu můj kufr, otřískaný od věčného cestování a celý posetý celními známkami – a vedle něj kufr Daisy.

Takže to přece jen byla pravda. Daisy s námi *vážně* pojedje na prázdniny! Bylo mi, jako by někdo právě sejmul z mých ramen těžké závaží.

Rozumějte, to, co se přihodilo o Velikonocích – všechno ten zmatek kolem vraždy pana Curtise –, ve svém

důsledku znamenalo, že Daisy nemohla jet letos na léto domů do Fallingfordu. Dům byl totiž zapečetěn a celá rodina odjela do Londýna k soudu. Daisy se chtěla procesu také zúčastnit, ale inspektor Priestley nám to oběma přísně zakázal. Což mě ve skrytu duše těšilo, protože jsem tam osobně jet nechtěla. Vlastně jsem na celou tu věc nechtěla ani myslet – tedy ne že by to bylo možné, protože před něčím takovým zkrátka neuniknete.

V Deepdeanu se totiž všechno rozkřiklo hned na začátku letního pololetí. Dívky kolem nás si pořád cosi špítaly a při mši se na nás neustále někdo otáčel a civěl na nás. Daisy to nesnášela. Bylo to zcela jasně vidět na způsobu, jakým vždycky zvedla bradu a stiskla rty. Daisy nemá ráda, když jí někdo lituje – je to v přímém rozporu s kultem dokonalé a slavné Daisy Wellsové. Samozřejmě že navenek nedala nic najevo, a když se jí někdo ptal, zda je v pořádku, každému laskavě poděkovala za jeho zájem, ale já cítila, jak v nitru srší vztekem. Marušky, její nadšené obdivovatelky, jí přinesly tu největší bonboniéru, jakou jsem kdy v životě viděla, a nechaly ji ležet na její posteli. Když ji Daisy našla (naštěstí u toho nikdo kromě mě nebyl), vzala ji a mrštila s ní o zeď přes celou místnost. Pak ji samozřejmě zase sebrala a se všemi se rozdělila.

Aby od celé záležitosti alespoň trochu odvedla pozornost, snažila se být ještě více sama sebou než kdy

předtím. Nezkazila žádný žert a překypovala dobrou náladou, jen aby všem ukázala, že je úplně a naprosto v pořádku. Ale pod tím vším vůbec v pořádku nebyla, a já samozřejmě taky ne.

Strašně nerada jsem myslela na Fallingford, na to, co se tam přihodilo, a na soudní proces, ale čas běžel, den zahájení soudu se nezadržitelně blížil a mně v hlavě bez ustání znělo: *Soud, soud, soud*. Přestala jsem dávat pozor při hodinách. V jednom kuse jsem si bezmyšlenkovitě čmárala po okrajích sešitů a srdce mi bušilo o něco rychleji než obvykle. Daisy nedala navenek nic znát, vyváděla jednu vylomeninu za druhou, trápila učitelky, oslňovala krevetky a dala celých pět gólů v hokejovém zápasu proti škole sv. Simmondse, ale já dobře věděla, že v nitru je úplně stejně nešťastná jako já. A tak jsem byla moc ráda, že nás můj otec vezme na prázdniny obě.

Týden předtím mi poslal dopis:

Drahá Hazel,

doufám, že se ti daří a pilně studuješ. Jak jsme se dohodli, přijedu vyzvednout tebe a slečnu Wellsovou v sobotu 6. července ráno.

Ocenil bych, kdybyste byly obě připraveny k okamžitému odjezdu — budeme spíchat na vlak.

Vím, že toto pololetí bylo pro tebe a tvou přítelkyni obtížné, a doufám, že vám oběma prospěje malá změna prostředí. Spočil jsem

se s rodiči slečny Wellsové a souhlasili se mnou. Osobně se mi zdá, že slečna Wellsová má sklon zatahovat tě do nežádoucích situací a ty že máš sklon ji ve všem ochotně následovat. Rád bych se o nadcházejících prázdninách pokusil na ni trochu zapůsobit – a od tebe očekávám vzorné chování. Nechci slyšet ani slovo o zločinech. Toho už bylo více než dost. Užijeme si cestování po Evropě a společně jeden druhého – chci, abys mi slíbila, že se budeš chovat rozumně a spořádaně a pokusíš se k těmúž přimět také Daisy Wellsovou.

*Tvůj milující
otec*

Trochu mě naštvala jeho zmínka o tom, že ve všem následuju Daisy. To není pravda – alespoň ne úplně vždycky. A nebyla jsem si moc jistá, jestli by Daisy měla nějaké potěšení z toho, kdyby se chovala rozumně a spořádaně, ale kvůli svému otci jsem se rozhodla, že to přece jenom zkusím. A ohledně zločinu měl naprostou pravdu. Opravdu jsme si ho poslední dobou užily víc než dost. Na smrt nebo vraždu jsem už nechtěla ani pomyslet.

A jakmile jsem se rozhodla, hned jsem se cítila o něco spořádaněji.

Otec si nás přeměřil pohledem. Vyдалa jsem se mu rychle naproti a Daisy šla hned za mnou.

„Dobré jitro, děvčata,“ řekl s úsměvem a s oběma rukama za zády. Můj otec má skvělé vzdělání (navštěvoval Eton), a tak hovoří dokonalou angličtinou.

Což Daisy zcela očividně poněkud překvapilo, ale snažila se nedat na sobě nic znát. Uctivě se poklonila a zašvitořila: „Dobré jitro, pane Wongu. Díky, že mě berete s sebou.“

„Nemohl bych tě přece ponechat celé léto s tvou vychovatelkou,“ odpověděl otec, který má velmi silně vyvinutý smysl pro spravedlnost. „A navíc, každý mladý člověk by měl alespoň jednou v životě procestovat Evropu. Otevírá to mysl.“

Nezmínil se o tom druhém důvodu – tedy o soudu –, za což jsem mu byla vážně vděčná.

„Sehnal jsem někoho, kdo vás po cestě pohlídá,“ pokračoval.

Ztuhla jsem. Vzpomněla jsem si na to, co se stalo o Velikonocích, když Daisyini rodiče zaměstnali guvernanku. Snad to zase nebude...

„Není to guvernanka,“ doplnil otec, skoro jako by mi četl myšlenky. „Ačkoli samozřejmě počítám, že byste měly pokračovat v učení i o prázdninách. Ale jsem si jist, že to zvládnete bez cizí pomoci. Zajistil jsem však služby jisté osoby, kterou dozajista velmi dobře znáte.“

Zamával směrem k automobilu a ze zadních dveří vykoukla rozčuchaná zrzavá hlava Hetty ve zbrusu novém slamáku. Poklonila se a celá při tom zazářila. Daisy se stačila upamatovat a jen se na ni blahosklonně usmála, ale byla jsem si jistá, že v duchu výská radostí. I mně poskočilo srdce. Pokud na nás bude dohlížet Hetty, nemusí to být vůbec špatné. Hetty je služebná, kterou zaměstnávají Daisyini rodiče na Fallingfordu a je to opravdová správnáčka – kdyby nebyla dospělá, byla by z ní naprosto skvělá členka našeho detektivního klubu.

„Dámy,“ pronesl otec a kradmo blýsknul očima po Daisy. „Nyní ještě pár slov k vašemu chování. To, že vám dovolím cestovat bez guvernanky, je známkou mé důvěry, kterou si ovšem musíte zasloužit. Slečna Lessingová,“ tím myslel Hetty, „vám bude k ruce jako komorná a já počítám s tím, že se k ní budete chovat mile a zdvořile. Je to jasné?“

„Ano, otče,“ řekla jsem.

„A teď nasedat,“ znovu se usmál. „Vlaky nemají ve zvyku čekat a ten náš odjíždí směrem na Dover přesně ve dvanáct čtyřicet pět. Netvař se tak tragicky, Hazel. Plavba bude krátká.“

Zrudla jsem. Otec dokáže velmi dobře poznat, co se mi honí hlavou, což byla v tomto případě hrůza z trajektu, který nás měl přepravit do Francie. Dodnes se mi

zvedá žaludek, když si vzpomenu na cestu velkou oceánskou lodí z Hongkongu.

„Budeme ve Francii dřív, než se naděješ,“ dodal.
„A teprve pak začne ta pravá zábava.“

A pak nám otec řekl, jak budou naše prázdniny vypadat. Během jeho řeči se Daisy celá rozzářila, a dokonce i mně se na tváři rozhostil úsměv. Můj otec totiž opravdu neumí dělat nic polovičatě, a tak jsme přece nemohli na prázdninovou cestu po Evropě vyrazit ničím jiným než slavným Orient expresem.

3

Jakmile jsme nasedly na vlak do Doveru, Hetty a Daisy se konečně mohly přestat ovládat. Hetty objala Daisy, se smíchem ji políbila na tvář a řekla: „Tys mi, holka, ale chyběla. V domě je tak podivně prázdné, když tam nikdo z vás není. Mám ti vyřídit od paní Dohertyové, že se jí daří dobře a abys nezapomněla jíst housky, protože ti dodají sílu – a taky ti mám dát na cestu krabici máslových karamelů.“ Paní Dohertyová je kuchařka a hospodyně Wellsových, kyprá a tuze milá dáma, která pečou naprosto jedinečné sladkosti.

„O... *té věci* toho moc nevím,“ nakrčila Hetty svůj pihovatý nosík. „Je mi líto, ale drží mě stranou dění. Prý mě až do příštího měsíce nebudou potřebovat, a tak můžu jet s vámi. Před pár týdny psal váš bratr, ale... je z toho celý špatný, chudáček Bertie, ačkoli se to snaží nedat najevo.“

Sevřel se mi žaludek, tak jako pokaždé, když jsem jen pomyslela na soudní síň, na lavici obžalovaných a na všechny ty známé lidičky z Fallingfordu, jak svědčí před soudem. Daisy, která se mezitím bezstarostně pustila do karamelky, spolkla zbytek té, kterou právě držela v ruce, a zatvářila se nešťastně.

„Raději se o tom nebavme,“ řekla. „Ano, prosím?“

„Omlouvám se, Daisy,“ řekla Hetty a vzala ji za ruku.

„To nemusíš,“ pronesla Daisy poněkud nakvašeně.

„Já jen, že – zkrátka není potřeba o tom mluvit, to je vše.“

Snad byl na vině právě tento rozhovor, ale plavba přes La Manche mi přišla mnohem horší, než jsem očekávala. Kolem lodi vrískali rackové a v ústech jsem neustále cítila pachut' slané vody. Otec s Maxwellem zůstali po celou plavbu v kabině a psali dopisy, zatímco nás tři poslali nahoru na palubu, abychom se prý nadýchaly mořského vzduchu. Daisy s Hetty stály u zábradlí, jednou rukou si přidržovaly klobouky, aby jim je neodnesl vítr, a jedly housky, zatímco já schlíple visela vedle nich a silou vůle se snažila nezápat do rozbouřených vln ani na vířící mračna na obloze.

Když jsme pak konečně připruli do Calais, měla jsem dočista vymytý a nasolený mozek a celý svět mi připadal

bledý a rozhoupaný. Ani jsem si nevšimla, jak jsme prošli celníci, ale stalo se – a pak jsme najednou stáli na vlakovém nádraží a všude kolem byla spousta hluku a lidí, kteří někam pospíchali a vráželi do nás. Světla z nástupiště se rozpíjela v oblacích páry a dodávala vlakům zlatavý odstín. Tu a tam se onou zlatavou září mihl stín pleskajících křídel holuba a ze stěny na nás shlížely obří nádražní hodiny.

„Ubohá Hazel,“ zaslechla jsem, jak říká Hetty, a Daisy k tomu dodala: „Jestli se jí zase udělá nevolno, tak to bude už popáté, takže sázku vyhraju já.“ Ačkoli stejně jako já měla za sebou cestu vlakem a trajektem a prohlídku na celnici, její účes byl stále dokonalý, šaty bezchybně upravené a na tváři měla zdravý nádech růžové barvy. Nevím, jak tohle dělá, a považuju to za velkou nespravedlnost. A udělalo se mi nevolno teprve *třikrát*, ať si říká, co chce!

„Vlaky snáší Hazel naštěstí mnohem lépe než lodě,“ prohlásil můj otec s rukou položenou na mém rameni.

Nejsem si jistá, jestli vůbec ještě něco snesu, honilo se mi hlavou, zatímco mě vedli k čemusi velkému, dlouhému a parou zahalenému. Zamrkala jsem a dým se trochu rozplynul. A v té chvíli jsem docela zapomněla, že mi není dobře. Oči se mi rozšířily a svět jako by se na malou chvílku zastavil.

Před námi stála obří černá lokomotiva a funěla na nás oblaky páry. Za ní se rýsovala lesknoucí se řada vagonů, béžových, zlatých a modrých, a na všech byl vyveden znak provozovatele vlaku, Compagnie Internationale des Wagon-Lits. Nosiči v livrejích nakládali dovnitř bedny s čerstvým ovocem, kostkami másla a balíčky masa. Z každého vozu byly vyklopeny pozlacené schůdky a po nich nastupovali, bavili se a navzájem na sebe mávali pasažéři v parádních cestovních šatech a kloboucích, z nichž zejména ty dámské vypadaly příliš velké, než aby se mohly vejít do vlakových dveří. Na malý okamžik se mi zazdalo, že se tu shromáždili snad všichni zámožní Evropané – a my se k nim už brzy měli přidat. Tohle budou prázdniny jako z pohádky.

Vlak měl odjet už za půl hodiny a já doufala, že ten nepříjemný pocit, který jsem prožívala celé letní pololetí, pocit, který mě svíral, jako bych na sobě měla o dvě velikosti menší šaty, mě snad konečně navždy opustí. Vždyt' nás čekala třídní jízda přes Paříž, Lausanne, Simplon, Milano, Lublaň, Záhřeb, Bělehrad a Sofii – a nakonec Istanbul, město natolik exotické, že jsem si ho ani nedovedla představit. Samým štěstím se mi zatočila hlava – anebo to byl ještě pozůstatek nevolnosti z trajektu. Anglii a soud jsme nechaly daleko za sebou a všechno bude zase v pořádku. Byla jsem jen obyčejná

ne úplně anglická holka na prázdninách se svým otcem a svou obyčejnou a úplně anglickou kamarádkou. V duchu jsem se zaradovala. Prázdniny si dokážu užít. To je snadné.

Náš lůžkový vůz první třídy byl hned za lokomotivou. Působil velmi elegantně a byl čerstvě natřený béžovou barvou. Na boku měl mosaznou plaketku s nápisem CALAIS–SIMPLON–ISTANBUL. Pořád jsem si musela připomínat, že to není jen sen.

Otec nás vedl po nástupišti s rukou stále na mém rameni a Maxwell kráčel vedle něj s jeho kufříkem v ruce. Za nimi cupitala Hetty s náručí plnou krabic, po cestě neustále něco přikazovala nosiči – zřejmě nám byl jeden přidělen, zatímco jsem se opájela pohledem na vlak – a všichni jsme zamířili přímo ke zlatým schůdkům do našeho vagonu. Právě jsme se chystali nastoupit do Orient expresu!

4

Když jsme se ocitli takřka u schůdků, vynořil se před otcem jakýsi muž a zastoupil nám cestu. „Dovolte,“ oslovil ho můj otec a on se otočil tak rychle, až do nás téměř vrazil. Byl velmi rozložitý, vysoký a stejně tak i široký, měl knír a taky tlustý krk, skoro jako býk. Vypadal našťvaně a všechny si nás nespokojeně měřil pohledem, skoro jako by ho naše přítomnost urážela.

„Dovolím,“ zavrčel na Maxwella. „Laskavě nařídte svým sloužícím, aby mi uhnuli z cesty!“

Cítila jsem, jak mi červenají tváře. Těmi sloužícími měl zcela nepochybně na mysli nás, tedy otce a mě, a to přesto, že otec měl na sobě svůj nejlepší oblek s úzkým proužkem a já pro změnu cestovní kabát s překrásnou černou výšivkou a perlovými knoflíky.

Otec se napřímil. Přisunul si brýle blíž ke kořenu nosu a prohlásil: „Dovolte, abych se představil. Jmenu-

ji se Vincent Wong a jsem ředitelem Banky Wong. Toto je můj tajemník Maxwell. Zde je má dcera Hazel Wongová a její spolužačka, ctihodná Daisy Wellsová. A vy jste...?“

„William Daunt,“ řekl muž. Neomluvil se a ani v nejmenším nevypadal zahanbeně. „Vlastním Dauntovy dietní pilulky. Já a moje drahá manželka jsme pasažéry tohoto vlaku.“ Ukázal rukou směrem k ženě stojící vedle něj, která v tu chvíli přistoupila blíž a chytila ho za ruku. Až do té chvíle jsem si jí nevšimla.

Zalapala jsem po dechu. Ne kvůli té ženě. Vypadala docela všedně, byla drobná a pohledná takovým tím myším anglickým způsobem. Měla světle hnědé vlasy, tvářila se krotce a trochu přihlouple a na sobě měla tmavě modrý cestovní kostým a klobouk. Kolem krku však měla ten nejkrásnější náhrdelník, jaký jsem kdy v životě viděla. Nikdy jsem pořádně nechápala, co postavy v románech tolik fascinuje na špercích. Jistě, pěkně se třpytí, ale jinak vlastně nejsou *k ničemu* dobré. Neukrátí vám dlouhou chvíli, nenajíte se jich (občas si myslím, že kdyby byly k jídlu, pak by chutnaly přímo božsky, jako bublinková limonáda z exotického ovoce). Ale při pohledu na tento náhrdelník jsem začínala chápat, proč jsou dospělí ze šperků tak paf. Paní Dauntové se kolem krku skvěla šňůra diamantů, jejichž rudé, zelené a mod-

ré odlesky ve mně vzbuzovaly touhu dotknout se jich a zjistit, zda jsou horoucí či ledově chladné. A uprostřed té nádhery, přímo v krčném důlku, zářil velikánský rubín tak ostře, až mě z toho rozbolely zuby. Hetty za mnou rovněž zalapala po dechu a Daisy řekla: „No *tohle*...!“ Nebylo třeba, aby větu dokončila.

Žena zvedla svou malou ručku a dotkla se rubínu. „Velice mě těší,“ pronesla slabým nejapným hláskem. „Není můj William prostě drahoušek? Koupil mi tohle k našemu prvnímu výročí, abych si to mohla vzít na cestu. Jak *rozkošné!*“ Stiskla manželovi rukáv od kabátu a rozněžněle na něj zamrkala.

„Pro svou ženu udělám cokoli,“ řekl pan Daunt, pohladil ji po hřbetu ruky a zamilovaně k ní sklonil oči. „Je to opravdový poklad. A teď, pokud nás omluvíte...“ Vykročil a odvedl s sebou paní Dauntovou jako malé dítě. Společně vystoupali po schůdkách a zmizeli ve voze.

„Víš, kdo to byl?“ vydechla Daisy. „Georgiana Strangeová!“

Zřejmě jsem vypadala nechápavě, protože Daisy vzdychla a pak dodala: „Když loni zemřela její matka, stala se z ní ta *nejbohatší* dědička v celé širé Anglii. Byl to hotový skandál – zdělila úplně všechno a její bratr nedostal ani vindru. Každý svobodný mládenec se pokoušel ji získat, ale ona se rozhodla pro pana Daunta.

Má vlastní továrnu – Dauntovy dietní pilulky, víš? Slyšela jsem, že se mu nedaří moc dobře, ale to se zřejmě změnilo, když si může dovolit koupit jí takový šperk! Ale jinak je to přímo příšerný chlap, to ti povím!“

„Určitě není zas *tak* špatný,“ mrkla na nás Hetty, „když kupuje své ženě takové krásné šperky!“

„Hmm,“ zamyslela se Daisy. „Kdo ví.“

„Dauntovy dietní pilulky,“ prohlásil můj otec, který zrovna hovořil k nosiči. „Musím říct, že pokud je lze posuzovat jen trochu podle majitele, pak rozhodně neprospívají charakteru. Já sám ovšem na dietní pilulky nevěřím. Hazel, opovaž se někdy užívat něco takového. A teď už konečně nastoupíme, ano?“

Podal mi ruku, já se jí chopila a přestoupila z docela obyčejného světa do běžových útrob velkého a slavného Orient expresu. Všechn hluk zvenčí jako by rázem zmizel. Cítila jsem se jako zabalená v útulné a teploučké dece – ovšem té nejdražší a nejluxusnější dece na celém světě.

Vnitřek Orient expresu vypadal jako miniaturní palác, popřípadě jako ten nejgrandióznější grandhotel. Naleštěné dřevěné stěny byly zdobeny bohatou markerterii s květinovými vzory; všechny lustry, rámy obrazů a dveří byly pozlacené. Stáli jsme na měkkém, tmavě modrém koberci, který se před námi natahoval po celé délce osvětlené chodby, a já si s úlevou uvědomila, že

tady mi nebude činit nejmenší potíží nebýt detektivem. Ocitly jsme se spolu s Daisy v docela jiném světě, na místě natolik překypujícím zázraky, že se snad ani Daisy nemohla začít nudit.

Pohlédla jsem do chodby a nadechla se silné nasládlé vůně. Po levé straně byla řada zavřených dveří jednotlivých kupé a já si v duchu pomyslela, které z nich bude asi patřit nám.

Vtom se objevil blondatý muž s klidnou, dobromyslnou tváří a překrásnými knoflíky na modré sametové vestě, předstoupil před nás a poklonil se.

„Pan Wong, předpokládám?“ zeptal se a takřka ráčkoval. „A toto je zajisté slečna Wongová a ctihodná slečna Wellsová. Vítejte v Orient expresu! Jmenuji se Jocelyn Buri a jsem průvodčí vašeho lůžkového vozu, tudíž se budu během cesty starat o vaše pohodlí. Pokud budete něco potřebovat – cokoli –, obraťte se na mě a já vám milerád posloužím. A nyní dovolte, abych vás zavedl do vašich kupé.“

„Jste Francouz?“ zeptala se Daisy, zatímco nás průvodčí vedl chodbou.

„Nikoli, *mademoiselle*, pocházím z Rakouska,“ usmál se na ni Jocelyn. „Je to ta nejlepší země na celém světě.“

„Ach tak,“ zamračila se Daisy, protože se jí ani za mák nezamlouvala Jocelynova přezíravost vůči Anglii.

Měli jsme opravdu velké štěstí. V prvním vagonu, který byl určený k cestě z Calais do Istanbulu, bylo celkem dvanáct kupé. Osm z nich, ta byla úplně nejhezčí, bylo jednolůžkových a v dalších čtyřech, která byla skoro úplně nejhezčí, byla vždy dvě lůžka nad sebou. Daisy a já bychom si samozřejmě zasloužily každá vlastní kupé, ale vzhledem k velkému počtu cestujících nás dali dohromady do jednoho dvojlůžkového kupé – mělo číslo deset a bylo skoro až úplně vepředu, hned za lokomotivou. Hetty bydlela vedle nás v čísle jedenáct s komornou manželů Dauntových, zatímco můj otec měl kupé téměř na druhém konci vozu, v čísle tři. Jeho kupé mělo spojovací vnitřní dveře s kupé číslo dvě, kde bydlel Maxwell. Přesně tak to má otec rád – kolem druhé ráno mívá ty nejlepší obchodní nápady a pak mívá ve zvyku vpadnout k Maxwellovi do pokoje a zburcovat ho, aby si všechno okamžitě poznamenal. Když jsem bývala mladší a nemohla jsem v noci spát, vždycky jsem doma přicupitala za nimi, schoulila se otcí v klíně a usnula ukolébaná otcovým hlubokým hlasem a jeho pravidelně se zdvihajícím hrudníkem. Občas jsem se pak vzbudila a zjistila, že na mně leží hromada papírů, jako bych byla nějaký psací stůl.

„Dobrý bože,“ vydechla Daisy, když jsme konečně uložily všechny naše krabice a kufry do kupé a Hetty nám

uklidila potřebné věci do roztomilých malých zásuvek, „není to nádhera? Tohle je to nejlepší lůžkové kupé na světě. Když budeme mít chuť, můžeme si uspořádat půlnoční dýchánek s občerstvením třeba každou noc!“

„Mohly bychom si něco objednat z jídelního vozu,“ přitakala jsem.

„To ne!“ ohradila se Daisy. „Tím bychom všechno zkazily. Půlnoční dýchánek musí být tajný, jinak úplně ztratí kouzlo. Ale teď k důležitějším věcem. Zajisté víš, že tento vlak přímo přitahuje nejrůznější pašeráky a zloděje šperků. Četla jsem o případu ženy, kterou ve spánku nadrogovali, a když se ráno vzbudila, všechny její šperky byly fuč. Co kdyby se něco podobného přihodilo paní Dauntové?“

„Daisy!“ zvolala jsem dřív, než jsem se stihla ovládnout. „Koukej toho nechat – jen proto, že jste měli zloděje ve Fallingfordu, na ně přece nemusíme narazit na každém kroku.“

Daisy ztuhla, jako vždycky poslední dobou, když jsem se zmínila o něčem, co připomínalo Soud, a já se malinko zachvěla. Hrozně nerada jí to připomínám – a koneckonců, sobě taky –, ale poslední dobou se mi stává, že rychleji mluvím, než myslím.

„No... chtěla jsem jen říct...“ zakoktala jsem se, „že není pravděpodobné...“

„Upřímně, Hazel, jsem si jistá, že na světě je určitě víc než jen jeden zloděj. Naopak, jsou jich celé tlupy, což víš moc dobře sama. A mimochodem, *tamtén případ* se netýkal jen krádeže šperků.“

Měla jsem pocit, že *tamtén případ* mezi námi sedí jako velký těžký kámen.

„Omlouvám se,“ řekla jsem a pak jsme obě zamířily ke dveřím kupé, abychom se podívaly, kdo další nastoupil do vlaku.